

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817010076
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5817010076.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. marca 2019 odvolanie obžalovaného M. I. a poškodeného Z. K. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/3/2017 zo dňa 4.októbra 2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 4T/3/2017 zo 4.10.2018 v časti - vo výroku o náhrade škody, ktorým bol podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodený Z. K., nar. X.X.XXXX, trvale bytom Y., S. XXX/XX-X, s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému M. I., nar. XX.X.XXXX v P., trvale bytom Y.
S., N. XXX/XX,

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenému Z. K., nar. X.X.XXXX, trvale bytom Y., S. XXX/XX-X, škodu vo výške 1.201,60 Eur (jedentisícdvestojeden Eur a šesťdesiat centov).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného Z. K. so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. I. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom sp.zn. 4T/3/2017 zo dňa 4. októbra 2018 obžalovaného M. I., nar. XX.X.XXXX uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe ako je uvedené v napadnutom rozsudku. Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsať štyri) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. S použitím § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného Z. K., nar. X.X.XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný M. I. písomným podaním zo dňa 12.10.2018, osobne podaným na Okresnom súde Námestovo dňa 12.10.2018. Podané odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 31.12.2018, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 3.1.2019, a to nasledovne:

Odsudzujúci rozsudok považuje za nespravodlivý, arbitrárny a nezákonný.

Okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci. Vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil a uznal ho vinným v zmysle podanej obžaloby. Zastáva názor, že výsledky vykonaného dokazovania plne odôvodňovali aplikáciu zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), nakoľko pre vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku musí byť vina obžalovaného spofahlivo, bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázaná, čo v danom prípade splnené nie je. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť o spáchaní skutku obžalovaným a nie len na indíciách alebo subjektívnom presvedčení poškodeného.

Od začiatku trestného konania spáchanie skutku popiera. Jediným priamym dôkazom, ktorý ho usvedčoval zo spáchania skutku, je výpoveď svedka poškodeného Z. K.. Nepopiera, že sa v inkriminovanom čase stretol s poškodeným. Poškodenému však dal iba dve facky, po ktorých na zem nespadol, aj to len z dôvodu, že poškodený zaujal postoj ako pri boxe, zľakol sa, že na neho zaútočí. Keď poškodený pred tým dokázal zaútočiť na malé dieťa, bol presvedčený, že je schopný zaútočiť aj na neho. Takéto jeho konanie, ktorým sa snažil zabrániť napadnutiu jeho osoby, je nutné kvalifikovať ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, z ktorého bol obžalovaný. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že je štíhlejší, útlejší postavy, poškodený je od neho mohutnejší a vzhľadom na ich vzájomnú telesnú konštrukciu by ani nebol schopný poškodeného dvomi fackami zhodiť na zem. Jeho tvrdeniu, že to bol poškodený, kto sa ho hodlal napadnúť a bol na neho vulgárny, nasvedčuje prepúšťacia správa Hornooravskej nemocnice Trstená, v ktorej sa konštatuje, že poškodený bol značne agresívny a vulgárny, prepustený s diagnózou porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním alkoholu - akútna intoxikácia. Poškodený ohľadne popisu osoby, ktorá mala na neho fyzicky zaútočiť, uvádza, že táto mala kraťasy a sandále. On však takýto druh oblečenia nenesí.

Výpovede poškodeného ku skutku z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní možno považovať za vnútorne logicky rozporné, nekonzistentné, účelové a nehodnoverné. Z výpovedí poškodeného z prípravného konania zo dňa 17.10.2016, zo dňa 16.2.2017 vyplýva, že osobu útočníka do tváre nevidel. Na hlavnom pojednávaní dňa 21.9.2017 už tvrdil, že videl, že to mal byť on, kto na neho zaútočil ním popisovaným spôsobom. Je zaujímavé, že poškodený si s väčším odstupom času od skutku na hlavnom pojednávaní pamätal viac, ako si k nemu pamätal v prípravnom konaní.

U poškodeného nemožno opomenúť ani značné ovplyvnenie alkoholom v čase skutku - stav ťažkého stupňa opitosti. Pri takomto ovplyvnení alkoholom je malá pravdepodobnosť, aby si obžalovaný podrobnejšie pamätal priebeh úrazového deja. Ťažký stupeň opitosti je charakterizovaný závažnými poruchami pozornosti, orientácie v čase a priestore, koordinácie pohybov, neschopnosťou udržiavania rovnováhy a častými pádmi so zotrvaním v ležiacej polohe, zmätenosťou až poruchami vedomia a dýchania. V súvislosti so zisteným ovplyvnením poškodeného alkoholom znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že je veľmi malá pravdepodobnosť, že poškodený by si podrobnejšie pamätal priebeh úrazového deja.

Všetky zranenia, ktoré poškodený utrpel, mohli vzniknúť aj jeho pádom na zem v dôsledku požitého alkoholu. Takúto možnosť pripustili aj závery znaleckého posudku vypracovaného v tomto trestnom konaní ohľadne zranení poškodeného.

V danej veci absentuje osoba, ktorá by bola priamym svedkom skutku, pri incidente medzi ním a poškodeným nikto prítomný nebol. Svedkovia, ktorí vypovedali v jeho neprospech, sú iba svedkovia z počutia, ktorí mali informácie od poškodeného, v čase skutku značne ovplyvneného alkoholom.

V prípade svedka S., ktorý vypovedá v prospech poškodeného, dáva do pozornosti nehodnovernosť tohto svedka, ktorý v prípravnom konaní uvádzal, že poškodený mal čosi vypité, no na hlavnom pojednávaní už zjavne účelovo tvrdil, že z poškodeného požitie alkoholu necítil. Z uvedeného je zrejme snaha svedka vykresliť poškodeného v dobrom svetle a tak mu zlepšiť postavenie v tomto konaní. Dokonca svedok v súvislosti s utrpeným zranením minimálne 6 týždňov pomáhal poškodenému. Okresný súd sa s hodnovernosťou svedka S. žiadnym spôsobom nevysporiadal.

Nebol preukázaný ani motív, ani jeho úmysel ku konaniu voči poškodenému, z ktorého bol v zmysle podanej obžaloby uznaný vinným. Je nekonfliktný človek, čo vyplývalo z výpovede svedkyne D. S., ako aj z písomne vypracovaného hodnotenia zamestnávateľom na jeho osobu.

Dáva do pozornosti názor vyslovený Ústavným súdom Českej republiky, ako aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, podľa ktorého, ak jediným usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodeného, takýto dôkaz je potrebné dôsledne verifikovať inými dôkazmi. Tiež trestnoprávne kolégium Krajského súdu v Žiline ohľadne takejto situácie už v minulosti konštatovalo, že ak má výpoveď svedka slúžiť ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Pri hodnotení výpovede poškodeného v tomto trestnom konaní sa však okresný súd takýmito zásadami nespravoval. Okresný súd sa bližšie nezaoberal samotnou

hodnovernosťou poškodeného, ktorý preukázateľne klamal ohľadne požitia alkoholu, keď tvrdil, že pred skutkom vypil len dva štamprlíky alkoholu, aj keď bolo objektívne preukázané jeho ovplyvnenie alkoholom 2,8 g/l. Ak poškodený nemal zábrany pred súdom pod prísahou nepravdivo uvádzať, že vypil len dva štamprlíky, čo nezodpovedá zistenej hladine alkoholu, zaiste nemal a nemá problém nepravdivo ho obviňovať zo spáchania skutku. V neprospech poškodeného vyznieva aj správa o povesti na jeho osobu vypracovaná Mestom Y., v ktorej sa uvádza, že poškodený nepožíva dobrú povesť z dôvodu nevhodného správania sa voči deťom a nájomcom bývajúcim v ich bytovom dome. Túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa D. S.. Uvádzané dôkazy nasvedčujú tomu, že poškodenému mohol zranenia spôsobiť aj niekto iný. Svedkyňa S. okrem iného vypovedala, ako mu bola povedať, že je poškodený zranený. Svedkyňa bola u neho cca 10 minút po jeho odchode od poškodeného. Za tento čas mohol poškodenému ublížiť aj niekto iný.

Osobitne považuje za potrebné poukázať na závery znaleckého posudku vypracovaného v tejto trestnej veci ohľadne zranení poškodeného. Znalec pripustil päť spôsobov úrazového deja, akými mohli poškodenému zranenia vzniknúť. V tejto súvislosti poukazuje na zásadu objektívnej pravdy, ktorá vyžaduje, aby súd svoje rozhodnutie o vine oprel o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty a nie o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov volí tú, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia. Jedným zo spôsobov, ktorým mohol poškodený zranenia utrpieť, je jeho pád na zem, bez zavinenia inou osobou. Za situácie, keď poškodený mohol zranenia utrpieť viacerými spôsobmi a to aj pádom bez zavinenia inej osoby, pričom poškodený bol v čase skutku preukázateľne značne pod vplyvom alkoholu, mal okresný súd takýto záver znaleckého posudku vyhodnotiť spôsobom v jeho prospech.

Zastáva názor, že na základe vykonaného dokazovania sú tu pochybnosti o spáchaní žalovaného skutku jeho osobou pre absenciu dôkazov. Výsledky dokazovania vykonaného pred okresným súdom nevyznievajú jednoznačne, nie je tu ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by súd mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tiež bezpečný záver, že skutok mal spáchať on. Nakoľko aj po vykonanom dokazovaní sú tu pochybnosti o jeho vine a do úvahy pripadajú dve alebo viaceré verzie skutkového deja, je na mieste aplikácia zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) a jeho oslobodenie spod obžaloby. V tejto súvislosti poznamenáva, že aplikácia zásady in dubio pro reo prichádza do úvahy práve v takýchto situáciách, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k objasneniu skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákona zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Okresný súd nepostupoval dôsledne pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku v rámci jeho písomného vyhotovenia. V odôvodnení rozsudku absentujú úvahy súdu týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov, na základe ktorých okresný súd dospel k záveru o jeho vine. Uznanie viny súdom bez riadneho zdôvodnenia rozsudku vyvoláva vážne pochybnosti o zákonnosti a spravodlivosti takéhoto rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať správnosť rozhodnutia súdu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu je súčasne prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, aby toto bolo následne preskúmateľné. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany.

Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), f) Tr. por. a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného oslobodil spod obžaloby alebo alternatívne vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu.

Proti výroku o náhrade škody vyššie uvedeného rozsudku podal odvolanie aj poškodený Z. K. prostredníctvom splnomocnenca písomným podaním zo dňa 8.10.2018, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 9.10.2018. Poškodený považuje výrok o náhrade škody, ktorým bol podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces za nesprávny, nezodpovedajúci stavu veci a zákonu. Zastáva názor, že okresný súd mal obžalovaného podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazat' k povinnosti nahradiť mu škodu vo výške 1.201,60 Eur, nakoľko sa jedná o nárok na náhradu škody (bolestné a náklady na zabezpečenie nových okuliarov), ktorý riadne a včas preukázal. Okresný súd ho mal ďalej odkázať na civilný proces len so zvyškom nároku na náhradu škody podľa § 288 ods. 2 Tr. por., keď si uplatňoval škodu vo výške minimálne 2.000,-Eur. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby

krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o náhrade škody, obžalovaného zaviazal nahradiť mu škodu v sume 1.201,60 Eur a len so zvyškom nároku na náhradu škody ho odkázal na civilný proces.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného a poškodeného nevyjadril. Rovnako sa tak obžalovaný nevyjadril k odvolaniu poškodeného a poškodený sa nevyjadril k odvolaniu obžalovaného.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (obžalovaný M. I. a poškodený Z. K.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovaným M. I. a poškodeným Z. K. boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými subjektmi. Po splnení si prieskumnej povinnosti krajský súd dospel k záveru o dôvodnosti odvolania poškodeného Z. K., a to z dôvodov, ktoré uvádzal poškodený v písomnom zdôvodnení odvolania. Odvolanie obžalovaného M. I. vyhodnotil ako nedôvodné.

Krajský súd na úvod poznamenáva, že v tejto veci už raz bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté, a to uznesením sp.zn. 4T/3/2017 zo dňa 17.10.2017, ktorým súd postupom podľa § 280 ods. 2 Tr. por. túto trestnú vec obžalovaného M. I. postúpil Okresnému úradu v Tvrdošíne, pretože nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Na základe prokurátorom podanej sťažnosti Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/13/2018 zo dňa 28.3.2018 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa postupom podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd plnením si prieskumnej povinnosti primárne zistil, že súd prvého stupňa v rámci ďalšieho postupu po vrátení veci dôsledne postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

Odvolací súd plnením si prieskumnej povinnosti na základe aktuálne podaných odvolaní proti napadnutému rozsudku ďalej zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaných na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že obžalovaný M. I. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný M. I. rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využil všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného M. I., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o podstatnú odvolaciu námietku obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dôkazy postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keď dospel k záveru o spáchaní žalovaného skutku obžalovaným M. I. Na základe vykonaných dôkazov sa nedostal do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný M. I. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný M. I. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že žalovaný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný M. I..

Obžalovaný M. I. nepoprel, že v čase skutku bol v kontakte s poškodeným Z. K.. Poprel však, že by na poškodeného zaútočil spôsobom, ako to tvrdí poškodený a ako bol uznaný vinným. Svoju obhajobu založil na tom, že poškodenému dal iba dve facky, ale výlučne len z dôvodu, aby sa voči poškodenému bránil, keď tento chcel na neho zaútočiť. Po fackách poškodený na zem nespadol. Podľa jeho názoru poškodený si zranenia spôsobil buď sám, keď značne ovplyvnený alkoholom spadol na zem, alebo mu tieto spôsobil niekto iný po tom, ako od poškodeného odišiel. Takúto obhajobu obžalovaného aj krajský súd považuje za nepravdivú a nehodnovnú, učinenu účelovo s cieľom vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného Z. K.. Krajský súd sa nestotožňuje s názorom obžalovaného o nevierohodnosti výpovede poškodeného, a to najmä z dôvodu rozporov medzi jeho výpoveďami z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní. Dôsledným oboznámením sa s obsahom spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že poškodený k okolnostiam, k priebehu skutku, ako aj k osobe, ktorá mu zranenia mala spôsobiť, od začiatku trestného konania v podstatných bodoch vypovedal zhodne. K mechanizmu vzniku zranení od začiatku totožne uvádzal, že bol udretý päťou do ľavej strany hlavy v oblasti spánku, následkom čoho spadol na zem, kde bol ešte kopaný. K osobe, ktorá mu zranenia spôsobil, tiež totožne uvádzal, že to bol obžalovaný M. I.. Krajský súd si je vedomý skutočnosti, že poškodený bol v čase skutku značne pod vplyvom alkoholu. Len táto samotná skutočnosť však nemôže byť dôvodom, aby krajský súd výpoveď poškodeného vyhodnotil ako nehodnovnú a nedostatočnú pre uznanie viny obžalovaného. Jednak, ako už bolo konštatované vyššie, obžalovaný k podstatnému priebehu skutku, jeho okolnostiam, ako aj k osobe páchatela od začiatku vedeného trestného konania vypovedal totožne. Poškodený pritom v rámci svojich výpovedí dokázal popísať nielen priebeh skutku, pri ktorom utrpel predmetné zranenia, ale aj okolnosti, ktoré spáchaniu skutku predchádzali, pričom jeho tvrdenia boli podporené aj ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, s ktorými boli v dobrom logickom súlade. Z výpovede znalca MUDr. Jána Jelenčáka vyplynulo, že u osoby ovplyvnenej alkoholom do takej miery, ako bol poškodený v čase skutku, je veľmi malá pravdepodobnosť, že by si podrobnejšie pamätal priebeh úrazového deja. Z výpovede tohto znalca však nevyplývalo nič také, že osoba do takejto miery ovplyvnená alkoholom, by si nemala pamätať na podstatné momenty priebehu skutku, resp. že na tento by si vôbec pamätať nemala. Pokiaľ sa medzi výpoveďami obžalovaného aj vyskytli určité rozpory, nejednalo sa o žiadne podstatnejšie skutočnosti týkajúce sa priebehu skutku, okolností jeho spáchania a osoby páchatela. Uvedené rozpory možno dobre logicky vysvetliť mierou ovplyvnenia poškodeného alkoholom v čase skutku, pričom znalec MUDr. Ján Jelenčák v tejto súvislosti uviedol, ako už bolo spomenuté vyššie, že u osoby takto ovplyvnenej alkoholom je len veľmi malá pravdepodobnosť, že by si podrobnejšie pamätala priebeh úrazového deja. Ak by osoba svedka ku skutku do najmenších podrobností opakovane vypovedala totožne, uvedené môže evokovať záver o vopred naučenej, nehodnovernej výpovedi svedka. Práve aj sama skutočnosť, že svedok skutok v rámci jednotlivých výpovedí nepopisuje do podrobností totožne, svedčí pre spontánnosť výpovede svedka, že ním popisované udalosti skutočne prežil a je jedným z faktorov nasvedčujúcich pre hodnovnosť a pravdivosť výpovede svedka.

Krajský súd poukazuje aj na ďalšie dôkazy, ktoré podporujú výpoveď poškodeného, sú s ňou v dobrom logickom súlade a obžalovaného, aj keď nepriamo, usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku. V tejto súvislosti krajský súd primárne poukazuje na výpovede svedkov Z. S., S. S., S. P., N. I., ktorí aj keď

neboli priamymi svedkami skutku, do kontaktu s poškodeným prišli bezprostredne po tom, ako utrpel predmetné zranenia, pričom od poškodeného mali hneď na začiatku informáciu, že bol zbitý a zranenia mu spôsobil práve obžalovaný M. I.. Z vykonaného dokazovania pritom nevyplýval žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by mal poškodený a menovaní svedkovia nepravdivo tvrdiť, že poškodený bol zbitý, a to obžalovaným M. I.. Aj keď obžalovaný od začiatku trestného konania popiera spáchanie skutku a výpoveď poškodeného považuje za nepravdivú, obžalovaný neuvádzal žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by poškodený mal dôvod nepravdivo ho obviniť zo spáchania žalovaného skutku. Krajský súd tiež poukazuje na lekárske správy ohľadne vyšetrení a ošetrení poškodeného v zdravotníckom zariadení, pričom už pri privezení obžalovaného do nemocnice sa ako mechanizmus vzniku zranení uvádza, že poškodený bol zbitý.

Výpoveď poškodeného ohľadne mechanizmu vzniku zranení podporujú aj závery znaleckého posudku vypracovaného v tejto trestnej veci MUDr. Jánom Jelenčíkom, znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie. Podľa záverov znaleckého posudku poškodený mohol zranenia utpieť ním popisovaným spôsobom, teda ani znaleckým posudkom neboli tvrdenia poškodeného ohľadne toho, ako mal zranenia utpieť, spochybnené. Je pravdou, že znalec v rámci záverov konštatuje aj ďalšie spôsoby, akými mohlo u poškodeného dôjsť k vzniku zranení, a to aj pádom na zem, bez zavinenia inej osoby, na čo obžalovaný osobitne poukazuje v podanom odvolaní a aj s poukazom na takýto znalecký posudok prezentovaný záver navrhuje jeho oslobodenie spod obžaloby. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že znaleckému posudku ako dôkazu v trestnom konaní neprináleží žiadne nadriadené, či prioritné postavenie vo vzťahu k ďalším vykonaným dôkazom a aj tento dôkaz, ako ktorýkoľvek iný dôkaz, je potrebné hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v súhrne s inými dôkazmi. V danom prípade potom nie je dôvodným uzatvoriť, že poškodený zranenia utrpel pádom na zem, bez zavinenia inej osoby, aj keď znalecký posudok pripúšťa aj takýto možný spôsob vzniku zranení. Znalecký posudok totiž ako jeden z ďalších mechanizmov vzniku zranení u poškodeného uvádza taký spôsob, ako to uvádza poškodený, pričom výpoveď poškodeného je podporená aj ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, a to výpoveďami svedkov Z. S., S. S., S. P., N. I., lekárske správy. Verzia prezentovaná obžalovaným, že poškodený mohol pod vplyvom alkoholu spadnúť sám, bez zavinenia inej osoby, nie je podporená žiadnym ďalším dôkazom.

Súčasne, pokiaľ obžalovaný v rámci podaného odvolania ďalej uvádza, že poškodenému mohla zranenia spôsobiť aj nejaká iná osoba, i napriek neexistencii žiadneho iného priameho svedka skutku ani krajský súd nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o tom, že páchatelom skutku bol práve obžalovaný M. I.. Poškodený od začiatku vedeného trestného konania ako páchatela skutku označuje práve obžalovaného M. I.. Poškodený nikdy nevyslovil ani len najmenšiu pochybnosť ohľadne toho, kto mu mal zranenia spôsobiť a ako páchatela skutku od začiatku a opakovane, jednoznačne označoval obžalovaného. Poškodený pritom už bezprostredne po utrpení zranení ako páchatela skutku uvádzal susedom, ktorí k nemu v tom čase prišli a ktorí to potvrdili v rámci svojich výpovedí v tomto trestnom konaní, práve obžalovaného M. I.. Poškodený dlhodobo a dobre pozná obžalovaného, veď sú susedmi v jednom bytovom dome. Poškodený mal možnosť vidieť osobu, ktorá ho zranila, pretože ako vypovedal, na začiatku incidentu obžalovaný k nemu pristúpil z jeho pravej strany. Ako už bolo konštatované vyššie, u poškodeného nebol zistený žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by mal obžalovaného nepravdivo obviniť zo spáchania tohto skutku. Aj keď obžalovaný popiera, že by na poškodeného bol zaútočil poškodeným popisovaným spôsobom, obžalovaný v konečnom dôsledku nepoprel, že v čase skutku bol s poškodeným a dostali sa do konfliktu. Osobitne krajský súd dáva do pozornosti, že obžalovaný mal motív takto fyzicky napadnúť poškodeného, a to z dôvodu, že poškodený mal krátko pred tým konflikt s maloletou dcérou obžalovaného. Samotný hnev obžalovaného na poškodeného z dôvodu predchádzajúceho konfliktu poškodeného s jeho dcérou nepochybne zohral svoju úlohu na takomto útoku na osobu poškodeného, ktorý mal za následok spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenému. Rovnako hnev obžalovaného na poškodeného viedol u obžalovaného k tomu, že na poškodeného po príchode k nemu poškodeným popisovaným spôsobom zaútočil.

Stavu veci a zákonu tiež zodpovedá právna kvalifikácia skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.

V prípade tohto trestného činu úmysel páchatela síce smeruje k spôsobeniu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zák., avšak z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví.

Najzávažnejším zranením, ktoré poškodený Z. K. utrpel, je zlomenina chirurgického krčka ramennej kosti vľavo s posunom kostných úlomkov. Podľa záverov znaleckého posudku vypracovaného v tejto trestnej veci znalcom MUDr. Jánom Jelenčíkom, si toto zranenie u poškodeného vyžiadalo dobu liečenia 4 mesiace a po rovnakú dobu možno konštatovať aj obmedzenie poškodeného v obvyklom spôsobe života, ktoré znalec v rámci vypracovaného znaleckého posudku podrobnejšie popisuje. Ak by poškodený pracoval (v čase skutku bol invalidný dôchodca), primeraná doba PN by bola rovnako 4 mesiace. S poukazom na uvedené, zranenie, ktoré poškodený utrpel, napĺňa definíciu ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák., nakoľko sa jedná o vážnu poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas.

Vzhľadom na povahu, spôsob a intenzitu útoku obžalovaného na osobu poškodeného možno konštatovať, že úmysel obžalovaného smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví poškodenému. Obžalovaný poškodeného jedenkrát udrel päšťou, stredne silnou intenzitou, do ľavej strany hlavy v oblasti spánku, pričom poškodenému rozbil okuliare. Za situácie, keď poškodený bol v tom čase značne pod vplyvom alkoholu (uvedené bolo obžalovanému zrejmé, nakoľko z poškodeného cítil alkohol), mal problémy s mobilitou (obžalovaný poškodeného ako suseda dobre pozná, poškodený mal v čase skutku aj barlu), si obžalovaný musel byť vedomý, že poškodený môže po takomto údere spadnúť na zem (oslabená stabilita poškodeného následkom požitého alkoholu a zdravotného stavu) a môže mu spôsobiť vážne zranenie, nakoľko na mieste, kde k útoku došlo, bola na zemi dlažba (čo uvádzal sám obžalovaný). Za tohto stavu je potom plne dôvodným protiprávne konanie obžalovaného právne kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.

Súd prvého stupňa rozhodol vecne správne a v súlade so zákonom, keď podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol ďalší dôkazný návrh obžalovaného - znalecké skúmanie znalcom z odboru súdneho lekárstva. Oboznámením sa s dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní možno skonštatovať, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Na základe vykonaného dokazovania ani krajský súd nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o tom, že poškodený, i napriek miere ovplyvnenia alkoholom v dobe skutku, bol schopný hodnoverne reprodukovať podstatný priebeh a okolnosti spáchania skutku, ako aj označiť osobu útočníka. Už bezprostredne po skutku uvádzal susedom, ktorí boli pri ňom, že bol zbitý a ako útočníka označil obžalovaného M. I. a na týchto tvrdeniach zotrval aj následne. V rámci jednotlivých výpovedí k priebehu a okolnostiam skutku, ako aj k osobe útočníka vypovedal v podstatných bodoch zhodne a jeho tvrdenia podporovali aj ďalšie vykonané dôkazy, ako to už bolo podrobnejšie rozvedené vyššie. K otázke ovplyvnenia alkoholom u poškodeného v čase skutku sa vyjadroval znalec MUDr. Ján Jelenčík v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 17.10.2017, pričom ním v tejto súvislosti uvádzané skutočnosti sú aj pre krajský súd dostatočnými pre spravodlivé rozhodnutie.

V súvislosti s odmietnutím dôkazného návrhu obžalovaného krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné : Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj odôvodnil a vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému M. I. sa súd prvého stupňa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4

Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. S poukazom na odpis z registra trestov na obžalovaného, výpis z evidencie priestupkov, hodnotenie zamestnávateľa, správu z miesta bydliska súd prvého stupňa u obžalovaného správne konštatoval existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., teda že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. U obžalovaného súčasne správne nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť. Pri prevahe poľahčujúcich okolností potom súd prvého stupňa obžalovanému trest v súlade so zákonom ukladal aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., teda v rámci zníženej hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretiu. S poukazom najmä na skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život, riadne pracuje, stará sa o rodinu, nikdy nebol odsúdený za spáchanie trestného činu, ani postihnutý za spáchanie priestupku, je dostatočným pre dosiahnutie účelu trestu obžalovanému ukladať trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 24 mesiacov a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienčne odložiť na skúšobnú dobu. Nakoľko obžalovaný svojim úmyselným protiprávnym konaním spôsobil závažnejší následok spočívajúci v ťažkej ujme na zdraví fyzickým útokom na osobu suseda s problémami s mobilitou, s barlou, je správnym obžalovanému určiť dlhšiu skúšobnú dobu podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. na 24 mesiacov.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest za zákonný a spravodlivý.

Stavu veci a zákonu však nezodpovedá výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol poškodený Z. K. postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. V tomto smere potom krajský súd odvolanie poškodeného proti výroku o náhrade škody považuje za plne dôvodné. Poškodený v rámci podaného odvolania naďalej navrhuje obžalovaného v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazat' k náhrade škody vo výške 1.201,60 Eur (titulom bolestného a nákladov na kúpu nových okuliarov) a so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázat' na civilný proces. Krajský súd zistil, že poškodený si nárok na náhradu škody v takejto výške uplatnil riadne a včas (do skončenia vyšetrovania) a do spisu doložil aj doklady preukazujúce opodstatnenosť ním uplatneného nároku na náhradu škody (pokladničné bloky a odborné vyjadrenie nachádzajúce sa na č.l. 25 a 26 spisu). Nakoľko boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenému v ním požadovanej výške v podanom odvolaní, krajský súd napadnutý rozsudok v časti - vo výroku o náhrade škody zrušil a obžalovanému uložil povinnosť poškodenému nahradiť škodu vo výške 1.201,60 Eur a so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného odkázal na civilný proces.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Záverom krajský súd uvádza, že sa plne stotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa a to pokiaľ ide o úvahy súdu ohľadne hodnotenia vykonaných dôkazov. Len takéto pochybenie, resp. nedôsledný postup súdu prvého stupňa pri odôvodňovaní rozsudku však samo o sebe nebolo dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uvedené pochybenie napravil sám krajský súd týmto rozhodnutím, v rámci ktorého vyššie podrobne prezentoval úvahy týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov, ktoré boli podkladom pre záver o vine obžalovaného za žalovanú trestnú činnosť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.